

Temnicerul din Filipi

Temnicerul din Filipi

În același capitol 16 din Faptele Apostolilor, la versetele 25-31, întâlnim o altă „casă”, aceea a temnicerului din Filipi. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” întreabă el pe Pavel. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” îi răspunde apostolul. Aceasta include pentru noi să primim, să credem, să ne bucurăm și să mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Lui care ne-a făcut asemenea promisiuni pentru familiile noastre. Îngerul s-a adresat lui Corneliu aproximativ cu aceleași cuvinte (Faptele Apostolilor 11.14). De remarcat că îngerul nu zice: „Crede în Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” Fără îndoială că numai cel ce crede în Isus va fi mântuit, dar cum promisiunea se întinde peste toată „casa”, trebuie să credem în Domnul Isus Hristos, ceea ce înseamnă a se proșterne înaintea domniei Sale, a căuta să păzești Cuvântul Lui cu ajutorul harului divin și a-l acorda primul loc în viața noastră. Cum acest cuvânt „casă” nu include doar pe capul familiei, Pavel și Sila au vestit Cuvântul Domnului, nu numai temnicerului, dar și tuturor celorlalți membri ai „casei” sale. Și povestirea continuă: „Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.” Am putea presupune că, după ce au auzit vestindu-li-se Evanghelia, toți membrii familiei au fost câștigați pentru Domnul, dar greaca nu prezintă lucrurile tocmai așa în versetul 34: „Le-a pus masa; și crezând în Dumnezeu, s-a bucurat cu toată casa lui.”

„Crezând în Dumnezeu” este, în grecește, un nominativ masculin singular, ceea ce nu se poate referi decât la temnicer. Un exemplu asemănător ne-a fost prezentat în cazul femeilor și copiilor din timpul lui Neemia (Neemia 12.43). Unii dintre acești copii trebuie să fi fost mult prea mici pentru a înțelege bucuria poporului. Totuși, ei s-au bucurat împreună cu părinții lor. O dată mai mult, constatăm că Scrip-tura nu spune cine alcătuia „casa” și nu dă relații despre condiția spirituală a membrilor ei. Crediința, convertirea temnicerului și botezul lui nu pot fi puse nici o clipă la îndoială, iar verbele „crezând” și „s-a bucurat” ambele la singular, se aplică, în mod categoric, temnicerului însuși, deși toată „casa” lui se bucura împreună cu el. Să nu luăm drept o omisiune făcută de Duhul Sfânt faptul că este trecută sub tăcere credința membrilor fiecărei case sau numele celor ce o compun. Tăcerea aceasta este intenționată, pentru a ne aminti nouă, Neamurilor, că marele principiu divin: a binecuvânta „exterior” toată casa din cauza credinței capului de familie se aplică și în cazul nostru.